

[Knud Jespersen.]

bejde, eller for dem, der bliver ledige, når man begrænser forbruget? Det vil ramme ind på alt her i tilværelsen, for det moderne samfund hænger sammen, og i denne kæde er der ingen, der vil gå ram forbi.

Regeringen har da heller ikke lagt skjul på sine hensigter, nemlig at afgiftsbuketten havde til formål at dæmpe efterspørgslen. Forbruget var for stort, og derfor har besparelses- og afgiftsforslagene samme mål, at forbruget skal bringes ned. Det er en forældet metode. Det er en metode, der er uacceptabel set fra enhver tænkelig synsvinkel, hvis man er almindelig arbejder, tjenestemand, funktionær eller dermed lignet.

Man ville altså ikke have de indgreb, som vi pegede på, og i stedet har man konstrueret noget, som man kalder et valutaværn. Vi har tidligere i den forbindelse peget på, at så kunne man jo regulere importen, eller — for at skære det ud i pap — man kunne gå den italienske vej, således at man ad den vej virkelig garanterede, hvordan tilførslerne ville blive, og samtidig var med til at sikre beskæftigelsen.

Der er intet i disse forslag, der har det formål at udvide sociale eller økonomiske rettigheder. Der er heller intet i disse forslag, der har det formål at tage noget fra storkapitalen eller de store profiler.

På den baggrund må jeg sige, at vi er nået til samme konklusion også ved at gennemlæse den tilføjelse til betænkningen, som vi fik overordentlig kort tid før dette møde startede. Kommunisterne er holdt uden for skatte- og afgiftsudvalget, og tilføjslen til betænkningen fik vi stort set omkring kl. 22. Af denne betænkning fremgår det jo, at der er et klart flertal, der ikke kan acceptere regeringens forslag.

Det viser sig altså nok så paradoksalt, at de, der erklærede tillid store bededags morgen, ikke havde noget at have denne tillid i. De havde ikke nogen forslag, hvorom de kunne blive enige, og nu er vi altså lige vidt. Vi har forskudt tiden, setv om alle har talt om, at det haster overordentlig meget med at finde løsninger. Det gør det, men det haster ikke med at finde sådanne løsninger.

Hvad angår ændringsforslagene, udspringer det af vores princip om at sige principielt nej til de fire lovforslag med de sociale nedskæringer, de indeholder, at vi ikke kan

stemme for ændringsforslag, der giver os et medansvar for en forhøjelse af afgiften på nogle af varerne, som yderligere kan give et nedslag i beskæftigelsen. Vi vil altså ikke påtage os noget ansvar i den retning, og dér, hvor der er tale om en stramning, vil vi naturligvis stemme imod denne stramning.

Inden jeg siger noget i forbindelse med den historiske gennemgang af, hvordan folketingets forhandlinger er forløbet — eller rettere hvordan forhandlingerne er forløbet mellem forskellige partier i folketinget og i skatte- og afgiftsudvalget — synes jeg, vi må erkende, at det har været en overordentlig lang manøvre. Omkring fem døgn er gået, og hr. Erhard Jakobsens dagsordensforslag om tillid løste altså intet. Nu kan man stille sig spørgsmålet: vil man ud fra dette fortsætte disse manøvrer? Så vil det i virkeligheden betyde, at det, der er regeringens krise og dens fallit, bliver folkestyrets krise. Vi er alvorligt bange for, at hvis regeringen ikke ved denne lejlighed erklærer sig på en eller anden måde, så kan det ikke alene komme til at skade folkestyret, men også dem, der af ærlig vilje er indstillet på, at man skal føre en økonomisk politik, der modsvare landets interesser.

Igennem disse dage og nætter, hvor vi fortrinsvis har været holdt ude fra forhandlingerne, har der jo igennem massemedierne flydt forskellige forlydender om forskellige former for forlig. Den ene dag var hr. Glistrup parat til at acceptere, den anden dag ikke, og skal man vurdere hr. Glistrups tale her i dag, så må det være et klart nej fra fremskridtspartiets side. Man har talt om at hæve eller sænke afgiftssatserne, inddrage parcelhuse, inddrage hele boligsektoren, men det, man ikke har gjort, er at få en direkte og gennemgribende parlamentarisk debat af disse ting midt i folketinget.

Netop på den baggrund virker det noget søgt, ikke mindst fra hr. Erhard Jakobsens side, når hr. Erhard Jakobsen siger fra denne talerstol, at folk vil ryste på hovedet ad os, hvis man udskrev et valg. Jeg tror, folk i dag ryster på hovedet, fordi vi efter mange måneder, efter flere døgn stadig væk taler om, at noget må ske, og noget må gøres, og så havner vi i de gammeldags metoder. Jeg forstår godt, at hr. Erhard Jakobsen er bange for et valg, det vil jeg gerne skænke ham, men jeg kan ikke tage hensyn til det.